ἐκεῖ... Δὲν ἤξερα ἂν ὀνειρευόμουν ἢ ἂν ἐκεῖνα ποὺ ἔβλεπα ἦσαν ἀληθινά.

Ἔξαφνα, ἄνοιξε μιὰ πόρτα καὶ παρουσιάστηκε μπροστά μου ἕνας νέος. Ὅσο ζῶ θὰ θυμᾶμαι τὸ κεφάλι ἐκεῖνο ποὺ ἔμοιαζε μὲ νεκροκεφαλή, μὲ τὰ πεταγμένα δόντια του, μὲ τὰ ἐξογκωμένα μῆλα τοῦ προσώπου του, μὲ τοὺς βαθουλωμένους κροτάφους του καὶ μὲ τὴν παράξενη, σὰν φαγωμένη μύτη του... Ὠπισθοχώρησα τρομαγμένη... Ὁ νέος μὲ πλησίασε τότε καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ λέη, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὸ πάθος, ὅτι μὲ εἶχε ἀγαπήσει ἀπὸ τότε ποὺ εἶδε τὴ φωτογραφία μου σ' ἕνα περιοδικό, ὅτι κατέφυγε σὲ τέχνασμα γιὰ νὰ μὲ παρασύρη στὸ σπίτι του καὶ ὅτι ἦταν ἱκανὸς νὰ μὲ πνίξη στὸ χρυσάφι ἂν ἱκανοποιοῦσα μιὰ ἐπιθυμία του, μιὰ μονάχα ἐπιθυμία του... Καὶ ξέρετε ποιὰ ἦταν ἡ ἐπιθυμία του; Νὰ τὸν δείρω μ' ἕνα πέτσινο λουρὶ ποὺ τὸ εἶχε βγάλει κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι ἑνὸς ντιβανιοῦ.

Τοῦ κάκου τὸν φοβέρισα πὼς θὰ φωνάξω βοήθεια, πὼς θὰ τὸν μηνύσω... Ἐκεῖνος φαινότανε σὰν νὰ μὴ μ' ἄκουγε. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του εἶχαν παραμορφωθεῖ, εἶχαν γίνει πιὸ ἀγρια... Γδύθηκε ὁλόκληρος μπροστά μου, μοῦ ἅπλωνε τὸ λουρὶ καὶ μοῦ ἔλεγε μὲ ἱκετευτικὴ φωνή:

— Δεῖρε με! Κάνε τὸ σῶμα μου νὰ ματώση!... Δεῖρε με, ἀγαπημένη μου!...

Ἡ σκηνὴ ἐκείνη ἦταν τόσο ἄγρια, ὥστε ἔννοιωθα τὸ μυαλό μου νὰ σαλεύη ἀπὸ τὸ φόβο... Σὲ μιὰ στιγμὴ μοῦ φάνηκε πὼς ὅλα στροβιλίζονταν τριγύρω μου, κ' ἔπεσα στὸ πάτωμα ἀναίσθητη... Ὅταν συνῆλθα, εἶδα ἀπὸ πάνω μου τὴ συμπαθητικὴ γρηούλα.

— Μὴ φοβᾶσαι, παιδί μου! μοῦ εἶπε. Ὁ κύριός μου ἔχει τὴν τρέλλα αὐτή, αἰσθάνεται δηλαδὴ εὐχαρίστησι ὅταν τὸν δέρνουν ἡ γυναῖκες, μὰ κατὰ βάθος ἔχει καλὴ καρδιά... Εἶνε ἕνας δυστυχισμένος ἄνθρωπος... Τώρα τοῦ πέρασε ἡ κρίσι... Μπορεῖς νὰ πηγαίνης... Καὶ μὴ κάνεις πουθενὰ λόγο γι' αὐτὰ ποὺ εἶδες καὶ ἄκουσες ἀπόψε...

Ἔπεσα μισοπεθαμένη στὸ ταξί... Καὶ δὲν ἀνέπνευσα μὲ ἀνακούφισι παρὰ μονάχα ὅταν εἶδα πὼς βρισκόμουν πειὰ σὲ γνωστοὺς δρόμους... Ἡ νευρικὴ ὅμως ταραχὴ καὶ ὁ φόβος ποὺ δοκίμασα ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀπὸ τὴν περιπέτειά μου μ' ἕνα ἀνισόρροπο, μ' ἔκαναν νὰ μείνω πολλὲς μέρες στὸ κρεββάτι... Αὐτὸς εἶνε ὁ μεγαλείτερος φόβος ποὺ δοκίμασα στὴ ζωή μου...

* * *

Γνωρίζετε, βέβαια, τὸν Τζὼρτζ Μπάνκροφτ, τὸν κολρσσὸ πρωταγωνιστὴ τῶν «Κολασμένων τοῦ Ὠκεανοῦ». Ὁ Μπάνκροφτ λοιπὸν διακρίνεται γιὰ τὴ μεγάλη σωματικὴ δύναμί του, γιὰ τὴ μεγαλείτερη ἰδέα ποὺ ἔχει γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ γιὰ τὶς ἔξυπνες καὶ δικτικὲς ἀπαντήσεις του.

— Ποτὲ δὲν φοβήθηκα στὴ ζωή μου! ἀπεκρίθηκε ἀπότομα στὸν Ἀμερικανὸ δημοσιογράφο, ποὺ τὸν ἐπισκέφθηκε γιὰ νὰ τοῦ πάρη συνέντευξι.

Ὡστόσο, ὅμως, ἀφοῦ σκέφτηκε λίγο, πρόσθεσε:

— Ψέματα σᾶς εἶπα... Θυμᾶμαι τώρα πὼς δοκίμασα κάποτε ἕνα πολὺ μεγάλο φόβο...

— Πότε, κύριε Μπάνκροφτ; τὸν ρώτησε ὁ συνομιλητής του, χαρούμενος γιὰ τὴ δημοσιογραφικὴ ἐπιτυχία ποὺ θὰ εἶχε.

— Ὅταν εἶδα σ' ἕνα κινηματογράφο τὸν ἑαυτό μου νὰ παίζη στὸ ἔργο «Οἱ λησταὶ τοῦ Σικάγου»! Μάλιστα, κύριε, φοβήθηκα ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό μου... Τόσος ἀπάσιος ἤμουν.... συνεπλήρωσε ἀπαθέστατα ὁ μεγάλος ἠθοποιός, ἀφίνοντας κόκκαλο τὸν ἀμερικανὸ δημοσιογράφο...

* * *

Ἡ Λοῦπε Βελέζ, ἡ χαριτωμένη μεξικανὶς ἠθοποιός, εἶπε μὲ γοητευτικὴ ἀφέλεια:

— Μιὰ φορὰ μονάχα φοβήθηκα στὴ ζωή μου: Ὅταν ὁ Γκάρυ Κοῦπερ μοῦ εἶπε πὼς μ' ἀγαπᾶ! Ἂν τὸν βλέπατε πῶς ἔκανε, θὰ τὸν φοβόσαστε καὶ σεῖς!... Καὶ αὐτὸς ἀκριβῶς ὁ φόβος μ' ἔκανε νὰ τὸν ἀραβωνιαστῶ... Νόμιζα πὼς ὁ Γκάρυ θὰ ἦταν πάντα ἔτσι ἄγριος!.... Δυστυχῶς, βγῆκα γελασμένη στὶς ἐλπίδες μου... Ὁ Κοῦπερ ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ μαλάκωσε στὰ χέρια μου, ἔγινε ἥμερος σὰν ἀρνάκι... Ἔπαψε πειὰ νὰ κινῆ τὸ ἐνδιαφέρον μου. Καὶ μιὰ μέρα, χαλάσαμε τὸν ἀραβῶνα μας...

* * *

Ὁ Τσάρλυ Τσάπλιν ὁμολογεῖ ὅτι φοβήθηκε τρομερὰ τὴ μέρα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ προβληθῆ, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ Νέα Ὑόρκη ἡ ταινία του «Ὁ Χρυσοθήρας».

— Δὲν ἤξερα, εἶπε στὸ συνεργάτη τοῦ κινηματογραφικοῦ περιοδικοῦ, τί ἐντύπωσι θὰ ἔκανε στὸν κόσμο ἡ πρώτη ταινία μου, ποὺ εἶχε περισσότερα δάκρυα παρὰ γέλια... Φοβόμουν μήπως ἀπέτυχα στὶς προσπάθειές μου, μήπως μὲ κοροϊδέψουν οἱ κριτικοὶ καὶ μὲ ἀποδοκιμάσει τὸ Κοινόν, μήπως καταστρέψω τὴν καλλιτεχνική μου καριέρα... Ὁ «Χρυσοθήρας» ἐπέτυχε βέβαια. Μὰ ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὸ χτυποκάρδι ποὺ εἶχα τὴν ἡμέρα τῆς προβολῆς του....

ΓΝΩΜΕΣ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ὅταν δὲν βασίζεται ἐπάνω στὴν ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη, μαραίνεται γρήγορα καὶ σβύνει.

Γκαῖτε

Στὴν ἀγάπη κι' ὁ τελειταῖος ἀπόκληρος τῆς ζωῆς μπορεῖ νὰ βρῆ λίγη εὐτυχία.

Μαίτερλιγκ

Ὅ,τι ἀκοῦμε, ὅ,τι βλέπουμε, ὅ,τι ἀναπνέουμε, τὰ πάντα μᾶς λένε: «Ἀγαπᾶτε»!

Λαμαρτῖνος

Ὅποιος δὲν εἶνε ἱκανὸς ν' ἀγαπήση ἀληθινά, δὲν μπορεῖ ποτὲ ν' ἀγατηθῆ.

Ρουσσὼ

Καμμιὰ ἡδονὴ στὸν κόσμο δὲν ἀξίζει, ὅσο ἡ γλυκειὰ ἡδονὴ ποὺ δίνει ὁ καϋμὸς τοῦ ἔρωτος.

Σαϊντ Ἐβρεμὸν

Ἡ φιλία εἶνε συχνὰ τὸ λιμάνι, ὅπου καταφεύγουν οἱ ναυαγοὶ τοῦ ἔρωτος.

Ἐμὶλ Φαγκὲ

Ὦ! σὺ μὲ τὴν πικραμένη καρδιά, ἀγάπα καὶ θὰ ξαναγεννηθῆς. Κι' ἀφοῦ ἀγατήσεις, πρέπει νὰ ξαναγαπήσης πάλι!

Ἀλφρὲ ντὲ Μυσσὲ

Τὸ πιὸ σκληρὸ ποὺ ἔχει τὸ γῆρας εἶνε τὸ ὅτι μᾶς ἀφαιρεῖ τὸν ἔρωτα ἀπὸ τὴ ζωή μας.

Ἐμὶλ Φαγκὲ

Ἀγαπᾶτε! Ἀγαπᾶτε! Ὁ καιρὸς γρήγορα περνᾶ καὶ μαζύ του περνοῦμε κι' ἐμεῖς!

Λαμαρτῖνος

Ἡ ἀγάπη εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς ὑπάρξεως ὅλων τῶν πλασμάτων τοῦ Θεοῦ.

Φρ. ντὲ Σὰλ

Ὁ ἔρως πείθει, παρηγορεῖ καὶ δίνει θάρρος στὶς θλιμμένες κι' ἀπογοητευμένες ψυχές.

Φενελὸν

Ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾶ ἀληθινά, δὲν λογαριάζει καὶ δὲν φοβᾶται πρίγκηπας καὶ βασιλεῖς.

Λαμενναὶ

Οἱ σύντομοι χωρισμοὶ δυναμώνουν τὸν ἔρωτα. Οἱ μακροχρόνιοι τὸν σκοτώνουν.

Σαμ. Τζόνσον

Θὰ εἶχα κακὴ ἰδέα γιὰ ἕναν νέο, τοῦ ὁποίου τὸ πρῶτο πάθος δὲν θὰ ἦταν ὁ ἔρως. Γιατὶ ὁ ἔρως εἶνε ἡ πρώτη φυσικὴ ἐκδήλωσις τῆς εὐαισθησίας, ποὺ στρέφεται κατόπιν πρὸς ἄλλας διευθύνσεις.

Μπυφφὸν

Ἐκεῖνος ποὺ ζητεῖ τὸ τέλειο γιὰ ν' ἀγαπήση, θὰ τὸ ζητάη, ἀσφαλῶς, σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ματαίως.

Λ. Βάϊτιγκ

Ὅταν χάσουμε ἐκείνη ποὺ ἀγαποῦμε, μᾶς φαίνεται, ὅτι ὁ ἥλιος ἔχασε τὴ λάμψη του καὶ ἡ ἄνοιξις τὴν ὠμορφιά της.

Ἀντρὲ Τεριὲ

Στὴν ἀληθινὴ ἀγάπη, ἡ διὸ ψυχὲς ἑνώνονται τόσο τέλεια, ὥστε νὰ μὴ διακρίνεται τὸ σημεῖο τῆς ἑνώσεώς τους.

Β. Οὺγκὼ

Μόνο ἡ μεγάλες ψυχὲς μποροῦν ν' ἀγαποῦν πραγματικά. Τόσο μεγάλο αἴσθημα σὲ μικρὲς καὶ μίζερες καρδιὲς δὲν χωρεῖ.

Κίγξλεϋ

Οἱ ἀθάνατοι θεοὶ δὲν μᾶς ἔδωσαν τίποτε καλύτερο καὶ γλυκύτερο ἀπὸ τὴν ἀγάπη.

Κικέρων

Μὴ διαλέγεις γιὰ σύζυγό σου, παρὰ ἐκείνη, ποὺ ἂν ἦταν ἄντρας, θὰ τὸν ἤθελες γιὰ φίλο σου.

Ζουμπὲρ

Τὸ καλύτερο δῶρο τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο, μετὰ τὸ λογικό, εἶνε ἡ ἀγάπη.

Λὰ Ροσφουκὼ

Πιστεύουμε πάντα τυφλὰ ἐκείνους ποὺ ἀγαποῦμε.

Φενελὸν

Ἡ θλίψεις τῆς ζωῆς χάνονται καὶ φεύγουν μπροστὰ στὴν ἀγάπη, ὅπως ἡ φθινοπωρινὴ πάχνη λυώνει μὲ τὶς πρῶτες ἀχτῖνες τοῦ ἥλιου.

Λαμενναὶ

Ἡ φιλία μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς δὲν σημαίνει πάντοτε τὸν θάνατο τοῦ ἔρωτος. Εἶνε ἡ σφῆκα ποὺ μεταμορφώθηκε σὲ μέλισσα.

Ἐμὶλ Φαγκὲ

Τὸ πιὸ γλυκὸ τραγοῦδι εἶνε τὸ τραγοῦδι τῆς ἀγάπης.

Β. Οὺγκὼ

Στὴν ἀληθινὴ ἀγάπη, ἡ ψυχὴ περιβάλλει τὸ σῶμα καὶ ὄχι τὸ σῶμα τὴν ψυχή.

Νίτσε